

VI

ПОГРЕБЕНИЕТО НА ВОЙВОДАТА. КЛЕТВА НАДЪ ГРОБА МУ
ЕЛИЦА ВОДИ ЮНАЦИТЪ И ЗАКРИЛЯ БЪЛГАРИТЪ. НОВИ
ПЪСНИ СЕ ПЪЯТЪ ЗА НЕЯ.

Седемь дни живѣ раненъ Бойчо войвода. Сестра му, Елица, седѣше при главата му, слагаше студени кърпи на челото му и го утешаваше. Бойчо чувствуваше, че нѣма да оздравѣе, но не се издаваше, а геройски понасяше страшнитѣ болки и се усмихваше. Само когато се унасяше въ сънь, тогава горѣше въ огнь, стенѣше и бълнуваше . . .

На осмия день той предаде Богу духъ. Елица и другаритѣ ѝ изнесоха войводата горе въ планината на една висока и красива поляна, покрита съ чудни горски цвѣта и заленъ здравецъ.

Тамъ да бжде гроба на войводата. Отъ високо той да гледа полето и поробенитѣ български села. Духътъ му да витае надъ тѣхъ и пази българитѣ, да окриля и другаритѣ си въ борбата имъ съ турцитѣ.

Вестъта за смъртъта на войводата се узна веднага въ село Бѣлица. Узнаха и всички околни села, и въ планината се събраха хиляди българи: стари и млади, момци и моми, жени и деца. Събраха се всички да изпратятъ любимия си войвода и закрилникъ.

Мнозина тихо плачеха. А когато Елица грабна ножа и съ единъ замахъ отрѣза дългата си копринена коса и я сложи въ гроба на брата си, всички заридеха съ гласъ и паднаха на колѣне. Падна на колѣне и Елица, паднаха и юнацитѣ, и се заклеха:

— Да отмѣстимъ за храбрия си войвода!

А следъ това затрупаха гроба му съ цвѣта и здравецъ.